

Ter zitting van 19 april 2001 hebben de verenigde afdelingen van de Vaste Commissie voor Taaltoezicht (VCT) een klacht onderzocht die door een Franstalige inwoner van Sint-Genesius-Rode werd ingediend omdat de Belastingdienst voor Vlaanderen van de Vlaamse Gemeenschap hem, op 2 augustus 1999, een Nederlandstalig aanslagbiljet betreffende de onroerende voorheffing heeft toegestuurd, terwijl zijn taalaanhörigheid bekend was. Per brief van 5 augustus 1999, waaraan werd herinnerd op 27 september 1999 heeft de klager een aanvraag ingediend om het document in het Frans te ontvangen.

Op 12 mei 2000 heeft hij andermaal een Nederlandstalig document ontvangen.

Hij vraagt zich af in hoeverre de Nederlandstalige aanslagbiljetten een wettelijke waarde hebben voor een inwoner van een faciliteitengemeente die tot tweemaal toe vergeefs om een Franstalige kopie van het desbetreffende stuk heeft gevraagd, en met welk recht de Belastingdienst hem kan bestraffen voor niet-betaling binnen de door die dienst vastgestelde termijnen, wanneer die dienst zich niet onderwerpt aan de regels die hij zelf op het aanslagbiljet heeft laten afdrukken.

*
* *

Op de vraag om inlichtingen van de VCT antwoordde uw kabinetschef wat volgt.

“Op basis van de door u verstrekte informatie lijkt het er inderdaad op dat de taalwetgeving hier niet werd gerespecteerd. Omzendbrief VR 97/29 van 7 oktober 1997 betreffende het taalgebruik in de diensten van de Vlaamse regering schrijft weliswaar voor dat het eerste contact tussen overheid en particulier in het Nederlands verloopt maar bepaalt verder dat inwoners van faciliteitengemeenten op uitdrukkelijk verzoek gebruik kunnen maken van hun wettelijk recht om in het Frans te communiceren met de overheid.

Ik zal de belastingdienst voor Vlaanderen over dit dossier interpellieren en indien blijkt dat [de betrokkene] ten onrechte een Franstalig aanslagformulier ontzegd werd, zal ik aandringen op de nodige structurele maatregelen om deze spijtige situaties in de toekomst te vermijden”.

*
* *

Aanslagbiljetten zijn betrekkingen tussen een openbare dienst en particulieren.

Met toepassing van artikel 25, alinea 1, van de bij koninklijk besluit van 18 juli 1966 gecoördineerde wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken (SWT), waarnaar wordt verwezen door artikel 39 van de gewone wet van 9 augustus 1980 tot hervorming der

instellingen, gebruiken de plaatselijke diensten van de randgemeenten voor hun betrekkingen met een particulier de door de betrokkene gebruikte taal voor zover die taal het Nederlands of het Frans is.

De Belastingdienst voor Vlaanderen dient derhalve de regels toe te passen die gelden in de randgemeenten.

Het verdient echter aanbeveling dat de Franstalige particulier zijn taalkeuze uitdrukkelijk te kennen geeft bij het eerste contact met de dienst. Indien de dienst de taalkeuze van een particulier niet kent, geldt immers het vermoeden "juris tantum" volgens hetwelk de taal van de particulier die is van het gebied waar hij woont.

Aangezien de klager tot tweemaal toe, op 5 augustus en 27 september 1999, heeft gevraagd de documenten in het Frans te ontvangen, en de Belastingdienst hem niettemin, op 12 mei 2000, andermaal hetzelfde aanslagbiljet betreffende het jaar 1999 heeft toegestuurd, is de VCT van oordeel dat de klacht ontvankelijk is en gegrond. Zij wijst erop dat het aanslagbiljet dat achteraf door de Belastingdienst voor Vlaanderen zal worden gestuurd, als een origineel moet worden beschouwd.

Wat eventuele sancties voor niet-betaling binnen de vastgestelde termijn betreft, acht de VCT zich niet bevoegd.